

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć má;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Cerstwosć da.

Njeh ty spěwaš
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty
Duši daty,
Wotpoćni ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Sserbske njedželske lopjeno

Budyšin

10. novembra 1929

Bauzen

Čištč a nakład Ssmolerjez knižicziščernje a knižarnje, sap. družstwo s wobm. ruk. w Budyšinje
Wužadza kóždu šobotu a placzi štwórczlětnje 108 skotnyh pjenježkow

24. njedžela po šwjatej Trojizy.

Mat. 9, 18—26, Mark. 5, 21—43 a Luk. 8, 41—56.

Dwě stawisnje stej w našim dženšniškim tekšće sapple-
czenej: Wuhojenje dwanacze lět dohho khoreje žónškeje a šbu-
djenje dwanacze lět stareho džěščza. Kať wšhelatore: tu na-
dobo nastata nuša, tam dohholetna. Tu sadwělowany nan,
tam čziha, wožamoczjena čzerpjětk. Tu wěra w šwojej nu-
šy wótje woła, tam wěra bjes šłowa, kiž jenož šam se šobu
rěczi. Ale wobaj čzłowjetaj pschikhadžetaj wot nušy čžerje-
naj š Sbóžnikaj, a tón tajke dowěrjenje njesahubi, ale jo wu-
čžiczi, pohylni, krónuje, kaž hišcze dženska kóžda wěra, kotraž
š njemu pschikhadža, šawrijene durje njenamaka, ale wot toho
Knjesa šwoju mšdu dostawa. Kajka je tale mšda, to runje
chže nam našy tekst prajicž. Dwoja je:

Jesus šahoji;
Jesus wožiwi.

I.

Jesus wot tamneje strony Genethjaretskeho jěšora do
Kapernauma pschikhadža. Wulka hromada luda na njeho
čžaka a jeho wobštupi. Nadobo šo muž šhwatajo a naštro-
ženje na wobliczu psches ludzi pschecziščerzi, a Jesušeje š noho-
maj padnywšchi jemu šwoju nušu napscheczo woła: „Moja
džowka je w požlednim škóncženju; ale pój a polož ruzny na
nju, šo by wona wotkhorika a žiwa była.“ Žairuš to je,
wyschichi teje šchule, dženska bychmy prajili: přeni duchowny
teho města. A Lukasch hišcze pschistaji, šo běšche to jeho je-
nicžka džowczičžka, horzo lubowane dwanacze lět stare hol-
čžatko. Šyle njenadžizny je dyrbjaka šmjertna khorošča na

nju pschiczi. — My to šnajemy, kať čzłowška dušcha w tajkej
nušy a tyšchnošči wšhitko na boť štorczi a šama wot šo ruzny
š njebjekam štyknje: Knježe, pomhaj! Bjes šwojeje nušy
drje njeby Žairuš š temu Knjesej pschiczišchoť. Nuša móže čzlo-
wjeka do wulkeje šrudoby pschiwjesč. Ale nuša tež w čzlo-
wjeku wšhelate možny šbudži, šbudži wěru a je tať jemu se
žohnowanjom. Šacž běšche Žairuš Jesušeje pscheczelnje smy-
šleny abo hacž běšche kaž šwoji towaršchojo, šarišejšny, nje-
pscheczelny byť: wón pschikhadža. „Moja džowka je w požled-
nim škóncženju; ale pój . . .“ Kajke to krašne ale! šotre šmē-
dža wšhitke tyšchene a špytowane dušche wšhelatorej nušy ži-
wjjenja napscheczo šajicž! Ša šym khory — ale ty šy tón
Knjes, mój šekar. Ša khodžu w čžemnym dole, ale ty šy pschi
mni, twój prut a twój tij trošchtujetej mje. Ša šym khudy
a šhubjenny hrěšnik, ale pola tebe je hnada a wjele woda-
wanja. Tajke wołanje teje nušy, tele pschikhadženje teje
wěry teho Knjesa hnuje, pomhacž: „A Jesus džěšche š nim.“

Ale něť šo hišcze něšcho druhe poda. Khora žónška
šo š temu Knjesej pschicziščerzi, kaž ludžo šej pošdžišcho powje-
dachu, poharka. Šunu běšche bohata žona była, ale dženska je
khuda. „Běšche wjele čzerpika wot wjele šekarjow a wšhitko
šwoje šamóženje na to wuložika, a njepomhacše jej ničžo, ale
bē pscheczo hórje š nej.“ Kať móhli tež wbošny šekarjo jej
pomhacž, hdnž na rošnu khorošča a na niške štejnišcžžo šekar-
škeje wědomošče tehdy špominamy! Tať je wona wotkhorika
a khora wotšata. A š temu hišcze něšcho druhe šo pschiw-
da. Wšchať wo našich šnatnyh wěmy: Šdnž je něčtón škho-
rik, najprjedny wjele džělbracže šhoni. Še-li pak dlěšchi čžak
khory, džělbracže wotebjera. A hdnž khory woštanje, potom

šo tajki cžłowjek je žiwjenja a wobłhoda kaž stare želejo wu-
samnje — wšchał je khoru a k nicžomu wjazy hódny njeje!
Dwanacze lět bě žónska khora. Běche nětk wožamocžena a
bjes wšcheje nadžije. A nětk jej tola hišćeje nadžija kiwa.
Tón wulki profeta Nazarenški! Tuž k njemu! Ale kak to?
Pšched jeho wučomnikami a ludom k njemu stupicž a jemu
wšhitko prajicž a škoržicž? To jej jejna hańbicziwość sa-
kaže. Ale „hdy bych šo ja jeho drašty dótknyla, dha bych wot-
khorila.“ Kajke cžestne wašnje a kajka kruta wěra. Wěšo,
tale wěra njeje bjes pšhiwěry. Dólho je drje na dobru šklad-
nošć cžakala. Nětk wokomik tu je. S mozu šadwělowanja
šo pšches cžrjodu pšheczišćiczi; jej šo radži, kónza drašty šo
dótknyć — a rěka noweje žiweje mozy a strowošće šo do jej-
neho khorého cžěla wuliwa. „A na měšće wušthny ta studnja
jeje krowě, a wona cžuješche na žiwocze, šo je wot šwojeje
cžwile šahojena.“ Wona wě: moja wěra mje njeje šjebala!
— O wy cžerpjerjo a cžerpjerki, wy wožamocženi pod šwojeje
cžezu nješkodžicze! A hdy šo nihtón wjazy wo naš nještara,
jedym šnaje a widži wašchu nusu. A hdy šo wam njewoimje
kaž tu doholětnu cžezu wot ramjenjow, wón je pola tebe,
a jeho móz cži pomha nješć a cže pšched šadwělowanjom ša-
khowa.

Tola w šamžnym wokomiku tež Jesuž cžuje, šo je móz
i njeho wuška. Je to kaž pola elektriskeho šwětkla dženža:
Hdy šo šwěza wó jstwi šwěczi, wonkach liczeć pokáže, šo šo
móz wotebjera. Kontakt, dótknjenje je šo štało. Tutón kon-
takt pak mjes Jesužom a pomoz pytazej dušchu bě wěra. Nětk
w šczenjach hušćišćo cžitamy, šo šo ludžo Knješoweje drašty
dótknychu. Ale to šo pšchezo pšched jeho woczomaj šta. Tu
pak je šo to šradžu štało. Stejnišćežo žonineje wutroby bě
prawe, ale jejne pošnacze bě šmucžene. Jesuž cžuje: Runje
šy šo wot šylneje wěry wobkradnyl. A to nješmě pšchepušć-
czić, ani kradnjenje ani pšhiwěru. Kóžde ranje, hdy by
žónska šo pšchezo šnowa šwojeje strowoty šwježelika, by šwě-
domje ju wobškoržiko: Ale tu šy šebi tola kradnyla šwoju
kražnu strowotu! Tón Knjes njeha, šo by wona i njeměrom,
ale i měrom wot njeho wotešćla, niz i hrěhom, ale i jeho
hnadu. Tale wěra, kaž kruta a rjana wona je, dyrbi šo wot
pšhiwěry wučijiczić. Wona dyrbi wjedzecž: Jeho drašta
njeje mi pomhala ale wón šam. Jesuž ženje njeha jenož
cžělu pomhacž, dušcha je jemu tyžaz krocž dróžšća a wažnišća.
Njebny-li tón Knjes tu pšhiwěryje wobarał, bychu podjanjšy
prawo měli, šwjatu šuknju w měšće Trier nad Rheinom
wustajicž, šo bychu šo ludžo k njej modlili. Tolawo wbohu
Knješowu draštu šu wšchał wojazy pod šhižom dawno hižom
lošowali! My ewangelišy njehladamy na to, šštož je delkach,
našcha wěra i pošbėnjenej hłowu na to pohlada, šštož je ho-
rjekach. Jesuž njeje nam džiwy cžinjazy šwjate powoštanski
šawoštajil, kotrychž šo měli dótknyć, šam njepomhaja
šhěški Knješoweho šhižy, ale šhižowany šam, kiž jako ho-
rještanjony šedži k prawizy wšchomóžneho Wótza a knježi
do wěcžnošće. Tehodla šo tón Knjes šo prašhejo wobroczi:
„Šhto je šo mojeje drašty dótknyl?“ Wučomnišy jemu wot-
mołweja, kaž woni to šrosumja: „Ty widžiš, šo cže ludžo
cžijicze, a rjeknjesh: Šhto je šo mje dótknyl? Tón Knjes
pak wě: Mje je šo něhtón we wěrye dotknyl. A nětk ta žón-
ska w šmjertnej bojošći pšched nim na tolenje padnywšhi
šo wšcheho wušnaje. Dha Jesuž w šwojeje šmilnošći šo ke
njej pokhili: „Moja džowka,“ tak jej rjeknje, „moja džowka,
twoja wěra je tebi pomhala; dži wote mnje i měrom a budž
cžeršwa wot šwojeje cžwile!“ Khorošć je wuhojena, šadwě-
lowana ma měr. — W šwjatym pišmje nicžo wjazy wo teje
žónskej njehonimny; ale přeni šhesczijenjo šej wo njej po-

wjedachu, šo je Veronika rěkala, kiž je pošdžišćo cžichi pjatt
temu Knješej duzy po pucžu na Golgatha je šwojim pošnym
rubom džatomnje jeho woblicžo šetřeka. S teho pošnajemy,
kajki wulki šaczišćicž je tele hojenje na přenich šhesczijanow
šcžiniko.

Je tola něšto špodziwne i dótknjenjom. Hdy šo Bože
šlónčžlo je šwojim šwětkom a je šwojeje cžoplotu šymneje
šemje dótkka, nowe žiwjenje wotuczi. Hdy šo mrocžele i plód-
nym dešćežom lacžneho pola dótkaja, kajke to šajelenje a
šatčěwanje a rošćenje! A kaž w štworbje, tak tež na polach
ducha. To je tola myšl wšchěch šhadžowanjow a šroma-
džijnow a wuradžowanjow: ludžo šo šendu, šo bychu šo mjes
šobu dótknyli a tak i nowymi mozami wuhotowani móhli
šwój wotšynjony kónz dozpicž. Dyrbjalo w Božim kraleštwje
tomu hinał bycž? Njedyrbjalo dótknjenje dušche cžłowješćeje
žiweho Boha nam tež wotamknyć žórka mozy a žohnowanja?
Daniel w Babylonje džěšche k šwojemu pošaništemu kralej a
jeho prošnyšche wo dowolnošć, hacž mohł šebi w šwojim by-
dlenju wotno wukamacž, kiž dže na štronu Jerušalemšku. A
jako bě šo to jemu dowoliko, wón šsi ras ša dženi tam šo
modlešche a tak šo šwojeho Boha dótkka. A wješele a šylnje
je mohł mlody profeta wšchě pšhescžěhanja šnješć. Cžehodla
šemšchi šhodžimny a tam na Bože šłowo pošluchamy a šo hro-
madže modlimny? Bychmy šo radži Boha dótknyli a wot
Boha dótknjeni byli, a tak mozy wěcžneho žiwjenja do šebje
pšhiwšali. Pšchetož to tola pošnajemy, cžim šaršchi šmy:
Wšhitka moralka, wšchě dobre pšchedewšacža, wšcha dobra
wola nam pšhecziwo hrěchej a winje njepomhaja. Jesuž je-
nož pomha. Jeho šo čžemy dótknyć a prošnyć:

„Cžehú nuts, šo dušcha cžuje a wopta twoju móz, tu móz,
kiž na hrěch pluje a da jom dobru nóž!“

II.

A nětk k wbohemu Šairužej. Kak njeh je jemu wutro-
ba wšchepotaka mjes tym, šo Jesuž je žónskej rěczi. „A jako
Jesuž hišćeje rěcžěšche, pšhišdžechu někotři wot cželedže a dž-
chu: Twoja džowka je wumrjela!“ Kak šrudnje: Kóž je hi-
žom w pšhištawje a šo podnuri. Pomoznik tu je a — pšhe-
pošdže! A k temu hišćeje te rěcže: „Šhto ty hišćeje teho
mišchtra prózujesh?“ Wšhitka twoja próza, twoja wěra,
twoje modlenje a nadžijenje je tola podarmo! — Tež Jesuž
šhšchi tajke rěcže a wě: Tale žónska dyrbjeshche překi pšhišć!
A jeho cžiche praščenje dže k njebjekam: Wótze w njebj-
kach, čžesh, šo dale du? Podajš mi pošnomóz, šo šmēm tež
šmjerczi porucžicž? A hłóž jemu w jeho šnutsšownym wot-
molwi: Dži dale, ja ju šym do twojeje ruki podal! Dha tón
Knjes šwoju šchitowazu ruku na šlabu šwězu Šairužoweje
wěry wušchestrěje, kotruž čžyšche našatny wšchor runje
šhašnyć: „Njeboj šo; jeno wě!“ Tak džetaj a pšhišhadžetaj
do doma. Pšched domom a w nim je wulke plakanje a škiw-
lenje, kaž je to w ranšchim kraju wašnje, hdy je něhtón
wumrjel. Ale do wšcheho ropota tón Knjes šwoje wulke šł-
wo šawoła: „To džecžo njeje wumrjelo, ale špi.“ Ša njeho
a jeho kraleštwu, potajkim ša šhescžanštwu je wumrjel jenož
tón, kiž je duchomnje morwy, mjes tym šo je cžělna šmjercž
jenož španje. — Na mojej šahrodže šteja šsi šłowcžiny. Kcž-
jachu kaž moje druhe šłowcžiny w nalěcžu a mějach nadžiju
na rjane žně. Ale něotre njedžele pošdžišćo bu wšhitko bru-
ne, lišće a šćenja. Tele šsi šhtomy běchu w krutej šymje
dawno hižo šmjercžnyše. Šenož mješa, kiž bě hišćeje w ha-
lojach, roštaji a da mału šhwilku pupkam šo puknyć. Ale
plody njemóžachu wjazy nješć. Tak šu duchomnje morwi:
Šwontach šcžěja, ale nutsšach šu škaženi a morwi. To je

„morwn“ pola Jesuša, mjes tym so je cžłowjekam tak jara trajchna cželna „šmjercz“ jemu jenož španje: Pšchetož „Bóh njeje tnych morwnch, ale tnych žiwnych Bóh; jemu šu wšchitzy žiwi.“ A tak nětk tón Knjes, kaž maczeč rano k šwojemu džělcžu pšchistupi, so by jo šawołala, k Šairušowej džowczicžy pšchistupi: „Talitha kumi! to je pšcheložene: Šolcžatko, ja praju tebi, štawaj! A na měscze to šolcžatko poštanj a thodžěšche wołoko.“

Jesuš šahoji a wožiwi! to je mšda ša wěru. Ša naž pak je tónle džiw wěšchzenje, šo pšches njeho nima w jeho kra- leštwje šmjercz wjazy płacžicž jako nješmilna wšchegodoby- czerka, ale jako španje. Šchto je španje, to njewěmy. Nichtón njemóže tele potajništvo wujašnicž. Jenož to šo móže pra- jicž: Španje je wotpoczowanje wot džěla a pošylnjenje ke nowemu džělu. Wono je pšchelhód wot špróžnošcže k mozam. To je ša naž tež šmjercz: Pšchelhód wot njedošpólneho k do- špólnemu, wot njedošpólneho k došpóljanemu, wot šdacza ke wěrnemu a wěštemu, wot šemšeho k bójštemu žiwjenju. We šamšnej myšli tón Knjes tež rěcži wo kónzu, wo šmjercži zy- leho šwěta. Jenož šo na město španja wobras šigowza štaji. „Šdnyž šigowz šo puša, dha to widžo šami wot šebje wěcže, šo je nětk lětny cžaž bliško: Tak tež wy, hdyž widžecž budže- cže te wězy šo šapocžecž, dha wěcže, šo je Bože kralesstwo bliško. Šlejczje, pytnčje, wjedžcže: Ša lodom a šněhom wšcheje šymy pšchithadža nalětnja rjanošcž a kražnošcž. To žiwjenje tudny njeje, kaž šo šwětej šda, rjane lěcžo a šmjercz šchěry šymiki cžaž, kiž wšchemu šwětku a wšchemu lóšchtej kónz šcžini. Ně, nawopak: tu je šyma njedžiwajzy wšcheje šeleneje pšchi, a šmjercz cžłowjeka kaž zykeho šwěta šo runa šalcžějazemu šigowzej, wěštemu šnamjenju nalětnjeho cžaža!

„A wšchitzy buchu jara šatornjeni.“ Duž tón Knjes šo pšcheczelnje pokhili a džěšche, šo buchu jej jěcž dali.“ Dyrbi to dopokajmo bycž, šo je šo woprawdže žiwjenje wrócžilo. „A wón jim twjerdže šakajša, šo by nichtón wo tym njewjedžil.“ Kaš mohla wulka cžrjoda ludži tam wonkach jenož maše šro- šumjenje mēcz ša Knješowe bójške wašchnje! Ale wucžomnižy, štarichej a my, jeho wošada, dyrbimy jako mšdu ša našchu wěru wjedžecž: Jesuš šahoji a wožiwi, tež, hdyž šo lubej wocži šamšnjetej a kašchčž šo do rowa pušchčža. Wón šahoji hrěch a šbudži je šmjercže. My šmy pšches njeho wot šmjercže šo k žiwjenju pšcheczšchčželi. Šamjen.

50lětny žyrfwinny jubilej we Lupoji.

Mjedželu 27. oktobra šmēdžěšche Lupjanška wošada 50- lětno wobštacže šwojeho Božeho doma wošwjećicž, kiž bu po dokladnym ponowjenju š nowa šwojemu šaměrej pšchepo- daty. Š wulkimi šamšnyimi woporami a mnohimi pšcheczeln- nyi pšchipomozami bēšche jej móžno bylo šchodny wotštronicž, kiž bēchu po cžažu nastale. Tjěcha dyrbješche šo pšchecžycž a kóška šěšylnicž. Wěža dyrbješche šo šnutškach hacž k šwónžy horje šwuporjedžecž, tež wšchelake wobšchodžene měštna na žyrfwinnych šcžěnach dyrbjachu šo š nowa wobmjetacž, pšch- cžele dyrbjachu šo wucžšcžicž a pšchekšowacž a škónčnje šo zyła žyrfkej šnutškach rjenje wobarbicž, po tym, šo bēchu hišchcže elektriške tepjenje pod podnožkami pšchiprawili. Ša woštar a klětku bēšche šo nowe wodžecže wobštarašo, kiž bē- šche š ruku pšchēdžene a tkane a w Drježdžanškim diaconi- šnyškim domje šhotowjene. Škónčnje buchu thodny š bēhakami wukładžene, šo je žyrfwicžka šažo jara pšcheczelnny ras doštala.

K jubilejštemu šwjedženjej bēšche Radwoške knježe ša- hrodništvo woštar a klětku š lopjenatymi roštinami a kwě-

tami wupyšchilo, drušy pšcheczeli žyrfwje pak bēchu pšchewšali pšchu dupny, kotruž kóna pšchēšche. Mlodžina bēšche pšchēd žyrfwinymi duržemi cžestne wrota štajiša a něotre pletwy nawika, kiž bēchu pšches pucž šcžehnjene, po kotrymž měješche šwjedženški cžaž š farškeho domu do žyrfwje cžahnyčž. Š wē- že štrowješche žyrfwinška thorhoj šwjedženškich hošcži.

Jako šo přeni šwjedženški cžaž 1/29 hodžin pšchi farje k šerbškej Božej šlužbje šestupa, pšchēdoby šo Bože škónčžo pšches mrocžele. Pod šyntami thorala „Jedny twjerdy hród je našch Bóh šam“, kiž Khwacžanški a Lujanški pošawništaj thoraj piškajštaj (kiž bēšche tež hižo pšchēd 50 lětami pšchi šwjedženškim cžažu šatšincžak) a pod šwonjenjom cžehnje- šche šwjedženški cžaž do žyrfwje, kotremuž šbytkna wošada šcžehowajšche, tak šo bēšche žyrfkej rucže pšchepšelnjena a měštna k šedženju njedošahachu.

Boža šlužba bēšche pošbēhowaza. Knjes wyschšchi šarac Šarjeńk ponowjenju žyrfkej je šlowami wutrobneho šbožo- pšchecža šerbškej wošadže pšchepoda. Knjes šarac Kšchizha- n- Klukšhanški wopiškowajšche jako wifar Minakškeho šarštwja žyrfwinške počžahi Lujanškeje wošady k Minakškej a pšche- poda je šbožopšchējaznyimi šlowami jubilejški dar Minakš- škeje wošady. Škulške džěcži špěwachu pod nawjedowanjom šnješa kantora Šamža. Kērlušche, kiž wošada špěwajšche, pšche- wodžachu nimo pšchczelow tež pošawny. Woštaru Božu šlužbu měješche tohorunja knjes šarac Kšchizhan a šwjedženške přēdowanje měješche knjes wyschšchi šarac Šarjeńk, kiž šo šažožujo na šlowo 2. Móš. 20, 24 Bože šlubjenja „Ša čžu k tebi pšchicž a čžu cže žohnowacž“ w jich płacžiwocžci ša Lujanšku wošadu š jeje Božim domom jako žórko bójškeho žohnowanja žiwje pšchēdšajicž šrosumi. Šswjedženška šberka wunježe 47,73 hriwnow.

Šo krotkej pšchēštawzy hibajšche šo š duchownymi a š k. šuperintendentom Šröhlichom š Budyšchina na cžole šažo pod šyntami pošawnow a šwonow šwjedženški cžaž na němšku Božu šlužbu. Jako bēšche knjes šuperintendent š wutrobnyimi šbožopšchējnyimi šlowami šdobom w mjenje ev.-luth. kraj- neho konsistorštwja a ešorije, kotrejež wokrješny žyrfwinški wubjerš bēšche bohatty dar k ponowjenju žyrfwje pšchinoschowaš, ponowjenju žyrfkej do šlužby wošady štajiš, pšchepoda knjes tajny žyrfw. rada Rošentranž jako pšchēdšynda Šuštaw- Adolšškeho towarštwja a knjes šaron š Wietinghoff dar we mjenje Nješkacžidškeje wošady. Khwacžanški pošawniški thór pšchēdnješe, kaž hižo na šerbškim, mišchtršy a cžicže motetu. Woštaru Božu šlužbu měješche na to knjes šarac Šoigt š Hodžija. Tež na němškim šemšchenju špěwajšche žyrfwinški thór. Šswjedženške přēdowanje měješche knjes šu- perintendent Šröhlich, kiž š Rom. 10, 8 a 9 pokas wja: „Dyrbimy wješele na našchey žyrfwi mēcz, pšchetož Bóh je nam bliško, bliško we šwojim šlowje, bliško našchey wutrobje, šo dyrbimy jeho wušnacž pšchēd žyrfwym šwětom. Tež tuto přē- dowanje šawoštaji šluboki, móžny šacžšchčž na nutrnje poš- šluchazu wošadu w šažo pšchepšelnjenym Božim domje.

Knjes šarac Šjencž džakowajšche šo ša wšchitku šubošcž, kotraž je šo wošadže wopokajala, ša bohate pšcheczelne dary a darmotne džěla, š kotrymiž bu ponowjenje žyrfwje šmóž- njene, kaž tež wšchitkim, kiž šu k poradženju jubilejškeho šwjedženja pšchinoschowali. Šberka wunježe na němškim šemšchenju 82,12 hriwnow.

Tak bēšche jubilejški šwjedžen, nad kotrymž šo tež š wjet- šcha škónžo lubje šmēwajšche, džēń najrješšcheho wješela ša Lujanšku wošadu, kiž wšchēm wobdžělnikam nješapomnitny woštanje.

W słóncznej frajinje.

Powěstka wot Chrystiny Rohoweje.
(Pótracžowanje.)

„Ach, Ležina!“ sydnny starz, hižo w horach. „Hacžrunje je taš khory, je so tola staraš wo Pawlika a wo naš. Chyžyše nam pomhacž. Wožebje tebi. Lědma móžješce rěčecž a tola pušćeži nje f žebi. — A my njejšym jemu hólza popšćeli.“

„So ja njejšym na to pšćišćo!“ džiwašće so Juriga žam na so. „So žebi njejšym hnydom na Pawlika myšlil, jačo wón wo žyžnych horach rěčješce. Ale wšćak ja žebi myšlach, so je so jim hólczez loni abo lěžka šhubil. Čžehodla njejšym jemu wupowědaš, so Pawlić njeje mój. Wšćako je so mje ras prašćak, hacž je wón mi po žynu abo po džowžy wnuš. Njebž-li tutón žaraš Malina na to pšćišćoš, mi to njebž hacž do žmjercže nadpadło. A tola naš čžisće wěšće Bóh tón Knjes njeje podarmo hromadže pšćiwjedł! — Šižće dženzka dyrbi Ležina wědžecž, so njeje žwoje džecžo do šahubž pšćinješ!“

„Ach“, starz dyrbi so na čžolo. „Šćto žym žebi rosmyšłowal, na toho tuta wbohušćka Ležinowa podobna je, wožebje hdyž žebi žwoje rjane šćote wložž pšćecžekuje. Wšćak je tutón hólczez kaž jej f wóćžka wupadnjeny.“

Njewšćednje ryhlye miny so Juridžy dompuć. Bě, jačo by womłodžil f tej radošćnej powěšću, kotruž žmědžješce Ležinje pšćinješć.

„Ale kaš jemu to prašćež?“ rosmyšłowajšće žebi, šćupiwšći na šćežekž f hěće. Tam bě wšćitko čžicho. Hólž bě f čžetu wěšće wušćoš, jela pytaćž, pomyšli žebi. „Š čžetu, kotraž je jemu macž!“

Jemu bě lubo, so njetrjebajšće jeju hnydom wobladacž; bě wěšće dyrbićak pšćacž.

Ležinu namaša na rubanišćežy; rěšajšće pušćeženy šćtom.

„Šće žižo dom, wujo?“ džiwašće so. „Nó, šćto chyžšće tutón knjes?“

„Ach, žynko!“ — Jurigowy hólž šćepotašće. — „Pšćed tutym čžłowjekom dyrbišć žebi šćobuš šćžabnyć. Nadeněžć jeho žara šćoreho. Šrej bě so jemu w nožy pšćerašćka. Praješće mi, so je jeho Pawlić šć Chryšćužkej dotwjedł; a so budžemy my so f nim hišćež žyke žiwojenje móž radowacž, hacž njebžchmy my chyžli jeho jemu pšći žmjercži popšćecž.“

„A my šće jemu to žlubil?“ woprašća so Ležina pošćmurnje.

„Šaj, žym jemu to žlubil, žynko! A ja to tež dopjelnju. My žym jemu wjele dožžni; mačo móžemy jemu wotpšćacž.“

„So wšćo tych džekacž kónow dla, kotrež je wam daš?“ šćnapšćecžiwu Ležina jěrje a da so žurowje do rubanja

„Wostaj to žynko! Pšćestaš trochu se žćwojim džćlom a žćdn žo tu šć mni. Mam so tebe něšćto prašćecž.“

Šć f njedowěru, pošć f njewolu pošćkuchašće Ležina. Šćastaji žekeru do drjewa a žćdny so pódla Jurigi do trawy. „Šćto je to šćaremu do hłowy šćajćo, pódželu žćwecžicž!“

Nó, a Juriga hladašće taš šćpodžiwnje na njeho; chyžšće so jeho hižo woprašćecž: „Čžehodla so taš na mni džiwacž?“

„Wěrcžino, a hdy, w kotrym lěće je so wamaž waju hólž šćhubil?“ Wšćody muž so šćatorže. Tuto bološćne prašćenje njebě wocžakowal.

„Čžehodla so prašćecž?“

„Ženož taš!“ šćašćłowu Juriga. „Wšćli ženož, hacž by tvojaja žona, kotraž jeho tež tu w horach pyta, šćšćaka, hdy by jeho nadešćka?“

(Pótracžowanje šćžebuje.)

Žyrkej a šćat.

Sakšće krajne konsistorium je žćwój pšćehlad wo šćandžnym lěće 1928 a jeho podedženjach wožadneho žiwjenja wudačo. Š njeho šćonimy šćžehowazeho: Sakška měješće 1925 5 003 480 wobndlerjow; mjes nimi bě 4 465 880 ewangelšćich. W lěće 1928 bu 64 387 džecži wušćeženy; f nich bě 47 767 f ewangelšćich mandželšćtow, te tamne běchu f měšćanach mandželšćtow a njemandželšće. Wěrowanjow bě jich 32 799, f nich bě 31 349 čžisćnych ewangelšćich, te tamne běchu měšćane. Žyrkwinsžy pošćowanjow bu 47 610; mjes tutymu bě 5 244 palenjow. Šćžćenšći žlub wobnowi jich 74 533 džecži. Šćwjate Bože wotšćanje wuži jich 1 065 886 šćpowjednych, a to 405 124 mužšćich a 660 672 žćnišćich šćpowjednych. Š ewangelšćej žćrkwi pšćestupi jich 5 294, a to f katolšćej žćrkwi 737, f druhich šćšćešćijanšćich šćjednocženšćtow 328, 11 Židow a f druhich 4 218; mjes tutymu je jich 2 888 tajšćich, žćž běchu pšćedny f žćrkwi wušćupili a so něšć šćžo do njeye wóćžicž. Wušćupilo je jich 26 227, to je 4 155 mjenje hacž lěto pšćedny; f nich wušćupi 23 do katolšćej žćrkwi, 478 do druhich šćšćešćijanšćich šćjednocženšćtow, šćšćow atd., 5 f žćdowšćej wěrje a 25 721 do njekšćešćijanšćich a hješnabožnych šćjednocženšćtow. Šćollety wunježechu wšćo hromadže 283 044,30 hr. W našćim njewěrnym čžazhu, w kotrymž so tež wjele njepšćecželow žćrkwi hiba, je šćajimaze, so pšći wšćem tym tola licžba wušćupow hladažny wotšćjera. 1926 bě jich 44 000 wušćupow, 1927 30 382 a loni něšć 26 227. Nawopat so powjetšćuju licžba tych, žćž f ewangelšćej žćrkwi pšćišćupia; 1927 bě jich 4 804 tajšćich, loni 5 294. Šćwěšćicž čžemy žebi tež, so 737 katolšćich pšćišćupili a jenož 23 šć katolšćej žćrkwi pšćestupi.

Reformazišći žćwjedžen žćwecžiči so bóle a bóle tež w Šćjednocžennych šćtatach Ameriki, a to njedželu po 31. oktobru; lěžka bě to 3. novembra. Ewangelšćy wšćěch žćrkwiow šćpominaju tam na tutym wožebitym dnju na tón reformazišći šćažć, na kotrymž wšće šćeja njech tež w tym a tamnym mjenje rošćžudnym so džćla, a na šćare ewangelšće žćrkwi Europž, kotrež maja so něšćle čžežćo bēdžicž.

Wšćelate f blišća a šćalofa.

W Žćwikowje žćwecžješće „Ewangelšći šćwajšć“ 19. a 20. oktobra žćwój 40lětny žćbilej. Běchu jón do tuteho měšća pošćožili, došćelž bě tam šćutkowal wjelešćžćubny šćažćer „Ewangelšćeho šćwajšća“ D. Meher, kotryž 1912 šćentř. Šćrajny bšćšćop Šćhmels bě žam pšćišćoš, so by tutón wožebity džćn šćwajšća šćobušćwecžil. Wažne a nušćne naležnosće a wuradžowanja tam běchu, tež žćwjedženšćka Boža žćžćba a wožebity pšćednosćšć šć mlodžinu. Pšći rowje šćažćerja so wěnz pošćoži a so šćhutne žćłowa pošćecžachu. Šć by džćlo šćwajšća w kraju wjazž wotšćlošća a wjazž pomoznikow namašćako! Pšćetoz čžaz je pošćny šćrašćow šć ewangelšću wěru a žćrkwi. A „Ewangelšći šćwajšć“ je žebi to šć nadawšć šćžćinil, šćražowacž a wojowacž, so njebž nam šćhubjene bylo, šćštož ewangelšćej wěrje a reformazišće žćbka a žćobnowanja žć. A wušćonjejo tutón žćwój nadawšć je so wón se Žćwikowa tež f wožebitym wobšćamšćenjem žćwojeje hłownej šćhromadžšćiny wobrocžil na wšćěch ewangelšćich; na kónzu w tutym rěka: „Ženož jenicžće možy je, kotraž móže naš wušćowacž a šćjednocžicž do žćšćka: to ewangelijon.“

— Šćšćowanje. Š. w. Š. šć 25. p. Šć. — Š. w. Š. šć žćmjertnu njedželu.

Šćamokšćity redaktor šćarašć Wšćrgacž w Šćošćacžizach.